

„Szólj igazat, betörök a fejed.”

FÜLLENTŐ

Megjelenik minden hó 10, 20 és 30-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre . . . . . **3** frt — kr.
Fel évre . . . . . **1** „ **50** „

Egyes szám ára: **10** kr.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.

Felélős szerkesztő és kiadó:

Dr. Füllesztő.

Társ-szerkesztő: **Petrikás Mór.**

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

Budapest, VIII., stáció - utca 6. sz.

Ide intézendők

az előfizetési pénzek, reklamációk, kéziratok.

Hirdetéseket árszabály szerint felvesz a kiadóhivatal.

„A hajszá.”

Talmi-nagyságok.

III. Ágai (Grünzweig) Dolfi.

Akit az Istenek gyűlölnék, azt — előfizettetik a „Borszemita Jankó“-ra. Mert az, az „Ulk“ és egyéb ilyenmű bányu élclapok, németnek való együgyűségeit olvassa — magyarul. És ezt a lapot, ez az Ágai Dolfi „készíti“, a leggaládabb jezsuitismussal. Csalja a kormányt, csalja előfizetőit, félrevezeti a publikumot, — de szerencsére még nem az egész világot.

Magasztalja a kormányt, de üti a rendőrséget; (alapos oka lehet félni tőle!) az előfizetőknek élclapot ígér, és ad nekik „Ulk“-ot; (megérdemlik, ha az ő előfizetői!) a publikum antiszemita lapnak hiszi a „Borszemita Jankót“, pedig hát az a legfiloszemitikusabb sakterizmus; mely sakterizmussal azonban inkább árt, mintsem használ a zsidóknak; az egész világ nagy embernek tartja, pedig: talminagyság, a nullánál is kevesebb.

Ignotos fallit, sed notos esse derisui.

Egy-egy beküldött, vagy „kinyírt“ sikerült élclét is elégteleníti a — hagymaszag.

Különbben a ravasz gyávaság prototipja. Olyan emberrel, a ki az ujjára koppint, nem mer kikezdeni. Egyszer-másszor megpróbálkozott vele, de mindannyiszor torkára forrt a dolog. Bartók Lajos megpuhitotta, Szabó Bandi megbotozta. (Az olvasó lelki gyönyörűségére megörökítettük e jelenetet.) Azóta sem Bartókot, sem Szabó Endrét egy ártatlan szóval sem meri említeni; pedig az utóbbemlített, az „Üstökös“ minden egyes számában oly módon ír róla, amit nem csak egy lovagias, hanem egy tisztesség- és becsületudó ember nem tűrhet el. Nem úgy Ágai; az ő bőre ehhez nagyon durva.

Hanem bezzeg játsza a rettenetlen hőst Verhovayval szemben. Együgyü lapjában ugyancsak bátran — rugdalózik a haldokló oroszlánon; mert tudja, hogy ez tehetlen a „Borszemita Jankó“ bögései ellen.

És ez a gyáva ember még nőt is bántalmaz. Arcátlan „élcl“-ekkel sértegette becsületében — Pálmay Ilkát, mert tudja, hogy ez nem fogja őt — megbotozni. A nálánál gyöngébbeket hősiezen insultálja; de ebként meghunyászkodik, mihelyt emberére akad.

Ilyen ember, a: valódi Ágai Dolfi, a „Borszemita Jankó“ szerkesztője.

Tárcacikkeiről elég jellemző az, hogy azokat csak a két sakterlap a „Pester Lloyd“, meg az „Egyetértés“ olvasói tudják megemészteni. . .

Jóizlésü ember megcsömörlik tőlük. — Végül említjük föl amaz általános panaszt, hogy: „a mai ifjuság romlik“; hogy is ne, — mikor az Ágai „Kis lap“ját olvassák a szegények! . . .

Dorong.

Valami a levegőben. . .

Koronás fők, diplomaták,

Jó lesz résen lenni,

Nem igen kell számlálgatni,

Hogy az óra mennyi.

Mert a vihar — tudjuk már jól —

Nem várat magára,

Beleszakad a meglepett

Bámuló nyakába.

Forr a frankok Babylonja

A haragvó Páris,

Benne vendég sem marad meg

Ha mindjárt király is;

Ha mindjárt egy testvér népnek

Nemes fejedelme, —

Kikacagják, megdobják,

Ha német az elve.

Ide-oda szaladgálnak
Az apró királyok,
Mint közlő vihar előtt
Jajgató sirályok;
Északon a jeges medve
Védekezik, épít,
Fegyverezi mutogatja
Milliónyi népit.

Koronás fők diplomoták,
Jó lesz résen lenni;
A viharral készületlen
Nem jó szembe menni;
Mert ha lecsap az a villám
A sötét felhőből,
Sok koronát, diplomotát
Elsöpör helyéről.

Bendegúz.

Szélbal Sanyi, a magas politikáról.

Hallatlan vakmerőség! Ilyet nem evett még Európa. Még engem is beakartak választani az delegációba Bécsbe németnek. A ki Árgyilusa van! Már szó ami szó, de biz engem nem bámul semmiféle fajzatja az német sógornak.

Én nem ereszkedem le. A valódi magyarnak ez nem természete. Hanem ha hozzám jön, megmutatom neki, hogy mi az a magyar vendégszeretet! Azért is él vissza a német, az mi barátságunkkal. Hejába! hizelegni tud, oszt' mi könnyen (de én akkor sem) feledni tudunk.

Az valódi, igaz magyar, nem szorul az német kalácsra. Azt is a mi buzánkból sütik. A Tysisza kaurmánya megörölteti számára a legjavát. Ime az csángók máris vándorolnak vissza. Jobb nekik a málé, mint nálunk a posványba fulladt nagyilelkűség.

Ha az német sógor kíván valamit tőlünk, hát csak ereszkedjék le mihozzánk. Mi aztán, megszavazzuk nekie, — azt a sok milliót; mert hát a mameluk többség dönt.

Csak azt röstelem, hogy az honatya kollegáim közül akadnak, akik örömet mennek föl német szót tanulni. Mintha már jól nem laktak volna vele. De ha már odaföl vannak, hát ne nagyon fitogtassák azokat az arany sujtásos ősi bekecseket, kalpagokat, mert ma-holnap megadóztattya irigységből az közös kaurmány, hanem legillendőbb volna ha kultur-mässig kekkerbe tenének vizitet. — Ennek aztán megfelelné, — midőn visszajönnek üres zsebbel — az a köszönet, hogy: „Ik dank!“

v.

Aranyba foglalnám . . .

Aranyba foglalnám
Gyönyörű termeted',
Szívemben gyémántból
Raknám ki a neved.

Hogyha nem volnának
— Miattad, kis hamis —
Zálogházba csapva —
Zálogjegyeim is!

H i r e k.

— **Nagy mozgalom** indult meg a kis napi lapocskák közt, s ma holnap már kitör köztük a hajbakapási mánia. Ugyanis a „Függetlenség“ megszűnésével azon vannak, hogy ennek előfizetői névlajstromát valami úton módon kézre kerithessék.

— A **calvinatéri** szökőkútba szárazság ütött.

— **Verhovay Gyula** ugyancsak neki esett volt a zsidóknak, mikor azok a csángók javára nem adakoztak, és most — a zsidók az elsők, akik reá támadnak, hogy: hol a pénz?

— A **zsidó „Volksblattok“** mindent reá kiabálnak Verhovayra; pedig ha valaki, Verhovay kimutatta, hogy ő a legnagyobb — zsidó.

És mégis ő volt.

(Humoreszk.)

Ísmétlem, hogy a leghatározottabban megtiltom önnek, Szabó, hogy a lakadalomra elmenjen, — mondá a határfelügyelő úr az előtte álló fiatal embernek, ki szótlánul és mogorván nézett maga elé.

— Ön nagyon jól tudja, hogy felsőbb helyeken igen rossz szemmel nézik, ha a határőrök ismeretségeket kötnek; — folytatá a felügyelő úr — és méltán! mert ily módon a határőr leköti magát és könnyen rést tör a kötelesség áthatatlan falán. A csempészek az utóbbi időben különben is szerfölött nekibátorodtak már a garázdálkodásnak, és itt az ideje, hogy ennek erélyesen gátat vessünk.

A felügyelő úr kiválóan szigorú ember hírében állott. Szemeiben a legfőbb erény: a kötelesség teljesítés volt. És e tekintetben drákói rendszabályokat alkalmazott az alatta állók irányában, kik előtt személye, tekintélye és erélye nem kevésbé volt rettegett, mint a csempészek előtt. Vele dacolni, vakmerőségnek látszott volna.

— Sajnálom, kedves Szabó, — végzé kissé enyhébben, midőn ez még mindig komoran nézett maga elé — de higgye meg, teljesen lehetetlen önt elengednem.

Szabó mélyen meghajtva magát főnöke előtt, távozott.

Alig, hogy kiért azonban az iroda ajtaján, arcán az elfojtott harag és dac kinyomata volt látható. Kezét ököltre szorítva mondá: „most már csak azért is elmegyek.”

Már hogy is nem ment volna el? Annak az „eszemadta” Katicának, az alig egy óra járásnyira fekvő b* falú korcsmáros leányának a lakadalmára?! Aztán meg magának a menyasszonynak adta szavát, hogy okvetlen elmegy a lakadalomra.

Szeretném is látni azt a 23 éves fiatal embert, aki ilyen körülmények között egy túlszigorú főnök tilalmának engedve, nem menne el az „eszemadta” Katica lakadalmára; mikor azonfölül a menyasszony az első csárdást neki ígérte.

Nyolc órakor este tehát Szabó kifogástalan salonöltözetben útnak indult.

A lakadalmas vendégek nagyon szívélyesen üdvözték őt. Szabó kissé elfogultnak érzé magát. Valami benső hang szüntelen azt kiáltá fülébe: — „hej, ha a felügyelő úr most téged itt találna! . . .”

— Mindenekelőtt arra kérlek benneteket, — szólt kezét szorítva ismerőseivel — hogy ma este ne nevezetek engem Szabónak, hanem, pld... pld...

— Kovácsnak! — jegyzé meg egy barátja nevetve.

— Hát legyek: Kovács, — mondá Szabó.

A jelenlevők mindannyian helyeselték Szabó óvatosságát.

— Tehát: „éljen Kovács!” — kiálták.

Nemsókára vacsorához ültek és Szabó dicséretre méltó buzgalommal látott a dús ételek elpusztításához. A tüzes „tokaji” mellett, csakhamar feledve volt a felügyelő.

Irigylésre méltó étvágygyal készült éppen az alvilágba küldeni egy pompás pástétomot, midőn a terem ajtaja kinyílt és azon a felügyelő úr lépett be.

Szabónak e látományra rémültében torkán akadt a pástétom. Hamlet nem rémült meg annyira atyja, mint a hogy megrémült Szabó a felügyelő úr látásán, ki egyenesen fejeje tartott.

Ekkor hirtelen egy eszme cikkázott át Szabó elméjén. Gyorsan összeszedvén magát, anélkül, hogy fölpillantott volna, higgadtan töltött tányérjába a mártásból.

— Hát ön még is elment?! — kiáltott reá főnöke.

Szabó szépen, piánó, anélkül, hogy a mártásos tálal kezéből letette volna, emelte föl fejét és csodálkozó tekintettel nézvéen főnökére, ismét nyugodtan töltött a mártásból.

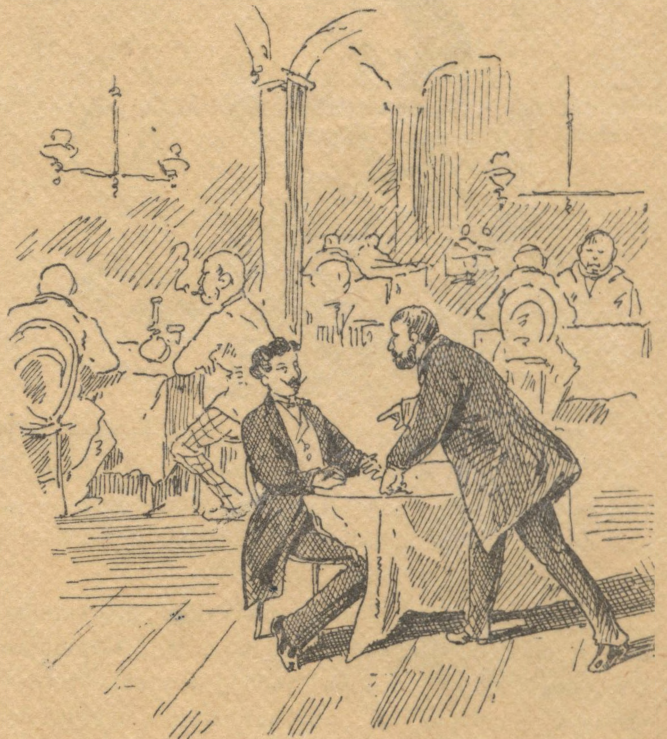
A felügyelő úr meglepetve e magatartás által, ismét, de jóval indulatosabban kiáltá:

— Hogyan jött ön ide, — szigorú tilalمام ellenére?

— Az ön szigorú tilalma ellenére? — viszonzá bámulatos hidegvérűséggel Szabó — Hát mit gondolok én az ön tilalmaival? Hát mit tartozik az én reám?

Ezen arcátlan válaszra a felügyelő úr arcát elfutotta a harag pirja. Majd elsápadt és ámultan, szótlánul nézett Szabóra.

— Hogyan merészelt ön idejönni!? — kiáltá végre az elfojtott dühtől rikácsoló hangon, ököltre szorított kezekkel.

— Uram, — mondá Szabó színlelt bosszankodással — ön úgy faggat engem, mint egy vizsgálóbíró! Micsoda szerénytelenség ez? Hát mit akar ön? Engedje legalább vacsorámat nyugodtan költeni el.

Ezzel ismét egy falat pástétomot pusztított el.

— Arcátlan fickó! — rivallt rá főnöke fékezhetlen dühvel.

Szabó színlelt haraggal ugrott föl helyéről.

— Köszönje ezen érdemes társaságnak, — kiáltott — és kimerithetlen türelmemnek, hogy torkára nem forrasztom a szót. Ön betolakodik ide, anélkül, hogy meghíva lenne; minden alapos ok nélkül sértegeti az embert; zavarja a békét és itt a leggaládabb erőszakkal

sérteget engem, aki soha életemben nem bántottam önt, — mivel sohasem is láttam önt.

A felügyelő úr arcza holtápadt lett; a vér szívéhez tolult. Hideg verejték ütött ki homlokán. Meredt szemekkel bámult Szabóra.

— Hát nem Szabónak hívják önt? — dadogá.

— A legkevésbé sem; — viszonzá mosolyogva Szabó — becsületes nevem: Kovács Sándor.

Ezzel ismét leült helyére, és mintha misem történt volna, nyugodtan folytató vacsoráját.

A felügyelő pedig egy ideig néma csodálattal nézte őt.

— Bocsásson meg, — mondá alázatos hangon — legyen elnéző irányomban. Ön bámulatosan hasonlít egy Szabó Sándor nevű egyénhez, és higgye meg, hogy ezen kimondhatlan hasonlatosság vezetett arra, hogy önnel így beszéljek. Bocsásson meg. . .

— Oh, kész örömmel! — felelé Szabó nyájásan és nyugtatólag. — De máskor legyen ön óvatosabb.

A felügyelő úr roppant restelte ugyan magaviseletét; de gyanúja még mindig nem múlt el teljesen, még mindig kételkedett.

— Ugyan kérem, — fordult egy jelenlevőhöz hal- kan — hogyan hívják azt az urat?

— Kovács Sándornak. — volt a válasz.

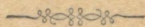
A felügyelő úr gyanúja még ezzel sem volt le- ktűzdvé. Észrevétlenül közeledett az egyik cigányzené- hez és hasonlóan Szabó nevét kérde tőle.

— Oh, ást ázs urát már régtől fogva ismerém, — válaszolá a cigány — ázs: Kovács Sándor úr.

A felügyelő úr belátta, hogy csakugyan csalódott, és hogy gyanúja alaptalan volt.

Észrevétlenül elhagyta a termet, mondogatván ma- gában: „— pedig fogadni merészelttem volna, hogy: mégis ő volt.“

(Vége következik.)

KATHEDRA.

— Mikor Pithagoras az ő hires tantételét föltalálta, örömeiben 100 ökröt áldozott az Isteneknek; azért félnek a tanulók leginkább a Pithagoras-féle tantételtől...

*

— A vezér a csatában elesett, de nem halt meg.

*

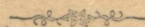
— Uraim, a legéletveszélyesebb halál: az — akasztófa.

*

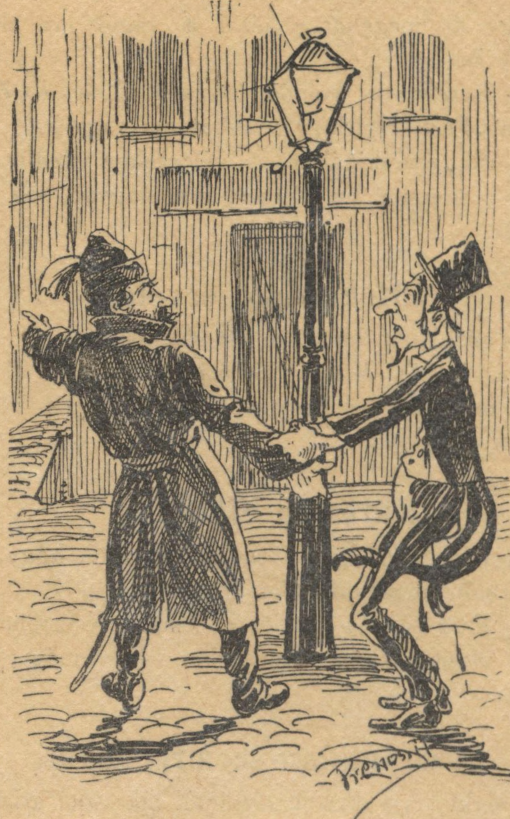
— A budapesti temető nedves talajánál fogva, a — legegészségtelenebbek közé tartozik.

*

— Nézetem szerint nem a török birodalmat, hanem a műveletlenebb spanyol birodalmat kellene visszaszorítani — Ázsiába.

Hirlapnyirói ok.

— Végre valahára megbotlom egy rendőrbe.

— Végre én meg akadok egy emberre, aki botlása közepette, belém csimpaszkodik. Mit kíván?

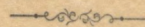
— Mit? Nevetséges! hát csak azt, hogy maga belém kössön, mert már a Mihaszna rendőrség ellen nincs kellő anyagunk a püfölésre.

— Talán maga afféle skribler?

— Skribler? Hm! Ez confidentialia egy rendőrtől. Maga rettentő goromba és tapintatlan ember. Maga nem tudja megválogatni a vele beszélő embereket. Tudja meg, én hirlapnyíró vagyok a „Pesti Nyirlap“-nál.

— Bánom is én. Menjen útjára. Annyit adok a lapjára, mint magára.

— Na jó. Ezt a hallatlan gorombaságot jegyezze meg magának. A holnapi lapban rettentően kikap az összes rendőrség. . .

Mogyoró.

Helyes munkafelosztás.

Két vándor találkozik az országúton egy földművessel.

— Hej barátom, — szólítja meg az egyik a földművest — mennyire van még a falú?

— Jó két óra járásnyira, — volt a válasz.

— Két óra, — fordult a vándor társához. — Tehát mindegyikünkre egy-egy óra jut; az összesen két óra. . .

Hizelgő mentség.

Egy úr megakart nézni a vágóhidat, de nem engedték be.

— Kérem, — mondá büszkén az úr — én hirlapíró, a „Pesti Nyirlap“ munkatársa vagyok.

— Nagyon sajnálom, — válaszolá a jelenlevő tisztviselő — nincsen hely, mert már nagyon sok ökörvan benn. . .

Elfogadható érvelés.

Bíró: Miért lopta ön ezt a kabátot?

Vádlott: (A saját kabátjára mutatva.) Be fogja látni a tek. bíró úr hogy ebben a rongyos kabátban már nem járhattam. . .

Különös ellentét.

(Egy úr, kimegy a fürdőből, anélkül, hogy a fürdőszolgának borraivalót adott volna.)

— Fürdőből jön ez az ember, — mond megvetőleg, utána nézve a fürdőszolga — és mégis milyen piszkos.

Igazságtalan szemrehányás.

Valaki a vasuton útitársának már több ízben adott gyufát, hogy szivarát meggyújtsa. — Ez utóbbi hatodszor is gyufát kérvén társától így szólt:

— Az ördögbe is! Az ön gyufái mitsem érnek; hiszen a szivarom minden pillanatban kialszik! . . .

K ó b i.

Najdszerő! Aztat nem hitthem volna, hogy einer fűn ünsere Leut' a pisztolyt elthodja ógy sütni, hogy thonáljon is. Mostand nem sak revelver zornálak, de revelveres advokat is megvannak. Rosenberg most sakogyan meglethte egy lovag.

Erre sináltam egy khültemény:

„Sak bátron Juda, előre,
Mert sértetlen a mienk bőre.“

*

Mióta meghörténte az első lűvés, azóta bátrabban lépködök. Senki nem khöti belém. Mintha sak todnák, hojd én is jól thodok már czélozni.

*

Thegnap X. bárónak, (de azért nem merem khiirni a nevét) a tyókszemére hágtam. S mi thürténte? Duelom? Pofleves? vagy oldalba döfés? Oh nem! Ellenkezőleg. A báró khért thülem pardont.

*

A mint olvasom a hiralaphokban, hojd a „Függetlenség“ thübb vidéki khasinóból khithilthatik, Khanz

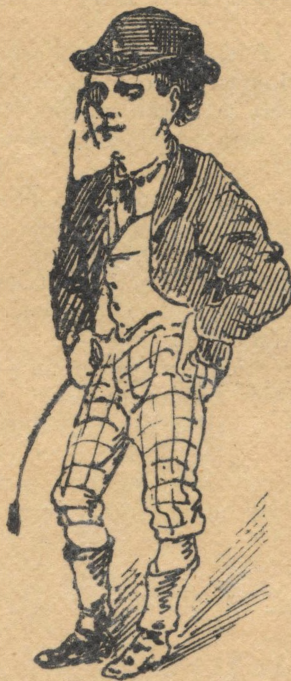
mir denken! hojd ezt a manővert sak ünsere Leut viszik kheresztül. Addig khell ütni a vasat míg forró, mert khésübb a Verhovaj ór thorkhunkra tonálja forrasztani.

*

Ma beiratkhoztam a magyar athletikhai klobba. A chik megkhivánja, hojd az ember a sport nemeiben fotni is megtanolja; mert hiába szédjen a fotás, de hasznos!

Fiatal óriás a helyzet magaslatán.

No nézze meg az ember! . . . Még holmi fityülő zsidóbul kivakarózott fiskális puskázza le a lóra, kardra termett szittyák utódait? Ezt már kikérem magamnak! . . . Mit szólnék én most például ahoz, ha a tatát legénykorában egy kóczos jordanelláért megbicskázta, vagy épen agyon pufantotta volna a nyakig-láb zsidó? . . . Micsoda!? nem maradna meg én előttem tovább a földszinén egy perczig sem, mert én nem nyugodnám addig, míg az Ábrahám kebelibe nem szállitanám, ha mindjárt akkora lenne is, mint a bécsi szt. István tornya. Tornyai uccse nem! . . .

Hanem nini! . . . azt hallottam, hogy ez a mi dicső

kormányunk — az 1885-iki kiállítás alkalmára — egy akolba akarja terehni a kiállítandó marhákat az ipar és művészet által kiállított tárgyakkal. Biz' a nem is venné ki magát épen rosszul, ha egy művészi Amor szobor mellett egy melancholikus termetű bivaly kaczerkódnék, vagy egy „nyári alkony“ czimű művészi képet bámulna egy hatalmas füstös bika; mennyivel értékesebb lenne a kép, ha ő basasága utána bödülne a haza téré gulyának. Hanem ez még mind siffi. . . Azt hallottam, hogy Vadnai Vörös Károly beáll regényírónak, hogy ezen a téren is levágja Jókait; én édes Istenem! . . . milyen hajmeresztő események másznának elő hatalmas tolla gyomrából, mert a ki olyan nagyszerű erőszakos műveket képes becsémpészni a magyar irodalomba, milyen borzasztó erőtetett históriákat lesz az képes kiakombakoskodni. Az Isten éltesse ő kegyelmét erőnek erejével! . . . Hanem azt kikérem magamnak, hogy az első diszpéldányt én kapjam meg, mert Rém Józsi uccse megírom Budapestre a vakok intézetének, hogy egyetlen egy növendék se pränumeráljon rá . . . No nézze meg az ember! . . .

PEGAZUS.

Kopácsolás egy vidéki lapból.

... Hogyan is hagytál ily soká magamra,
Kinek kivüled niacszen élete?! ...
Talán Te értem kárpótolva voltál:
Éltem rejtélyes, szép költészetet?!
Kapácsi Dezső.

(Rejtélyesen szól Dorombja, —
Hallatát mi kárpótolja?
Csak az egy, ha abban hagyja,
Rossz dorombját csapja falba!)

A hivatott szerkesztő.

— Szerkesztő ur! az ön lapja mai számában az van, hogy én meghaltam. Eljöttem tehát bebizonyítani, hogy élek és ép egészségben vagyok; legyen szives tehát az említett hirt visszavonni.

— Sajnálom uram; saját ügyeiben senki sem tanuskodhatik.

Jó mentség.

Egy fiatal nő, hazatérő férjét hátulról titkon megcsókolta.

— Ejnye, — monda a férj — ez nem illik ám kedvesem.

— Nem tudtam, hogy te vagy...

Csipkék.

Csóktolvaj.

Csókot loptam a szép orcádról, szende lányka!
Biblia mondja: „ne lopj“; vissza adom nesze hát.

Egy kis leánynak.

Törttem rajt a fejem: mért volt csókod fanar-
izü? . . . .

Mérges a carmin, azért ajkaidat be ne kend!

Ács Géza.

Népszínház. — Szép műsor, kitűnő előadás, és — ismét szégyenletes kevés közönség: ez a hét állandó signaturája, dacára annak, hogy az igazgatóság fényes kiállítással hozta színre Lec o q új operette-jét, a „kanári hercegnő“-t.

Tehát a kanári hercegnő. Gyönyörű francia zene, német szöveggel; mert ez utóbbi olyan együgyű és ostoba, mintha csak egy német főből került volna ki. A leggyöngébb francia szövegben is van legalább szellem.

No de a rossz szövegért dús kárpótlást nyújt a csinos zene meg a kitűnő előadás.

Meggyőződünk, hogy a kanári szigeten a kanári madarakon kívül, még olyan gyönyörű — csalogányok is találhatóak, mint amilyenek Hegyi Aranka és Pálmay Ilka. Viszont a sok szép kanári között akadt — egy-egy stiglicz is...

Szombaton meg a „Furcsa háború“. Bizony, bizony Ev v a igazgató úr megsajnálhatná már Strausz e gyönyörű zenéjű operettejét és az ő szokott szellemességével új szöveget írhatna, e — német bárgyuság helyébe.

Violetta szerepében persze ismét Hegyi Aranka gyönyörködtette a közönséget; (a művész ne vegye túllünk rossz néven, ha sajnálattal kell regisztrálnunk, hogy ismét csak 20—25 száz ember volt a színházban, és azok között is 10 potya jegyes nihilista) míg Spányi Lenke kisasszonynak megtegyük azt a bókot hogy „Elzájáról“ hallgatunk...

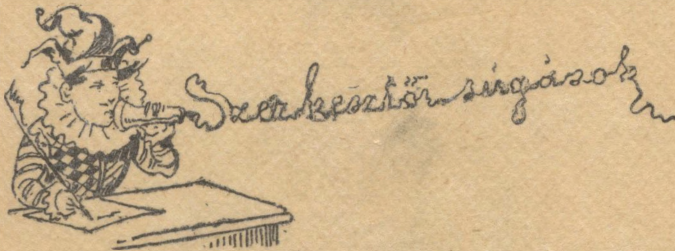
A közönség ily részvétlensége mellett ezentúl tanácsosabb lesz a „színház“ rovat helyett, „cirkus“ rovatot írni a „Füllentő“-ben.

Nyírodalom és nyűvészet.

— A „Pesti Nyírlap“-ból —

... Ha a kisasszony (Spányi Lenke) súlyt fog arra fektetni, hogy a verve mellett a finom nuancirozásnak is hely jusson az énekelődésnél és oly partiekban, melyeknél az összhangzatra és az ütem egységére kell ügyelnie, nem ragadtatja el magát a túlságos hév által, hanem az ütemváltozások gondos megfigyelésével a többi énekszoperekre is ügyel, akkor mint operette-énekesnő szorgalmas tanulás és alapos gyakorlat mellett prosperálhat. Sziklay J.

(Tehát a kisasszony ne csak a mellre, hanem a nuancirozásra is fektessen súlyt, s oly partiekben, melyeknél az ütem egységére kell ügyelnie, az ütemváltozásokra figyeljen; de a „Pesti Nyírlap“ kritikuskódásaira is, ha nem akar tiszta fogalmat szerezni afelől, hogy hát; hogy is kell prosperálni?) —

K. E. Ön azt írja, hogy közöljük badarságait, mert különben tízszer annyit küld minden számrá. No, az igaz, hogy ez borzasztó egy fenyegetés; inkább közlünk azokból a „humoros dolgozatok“-ból egy párt, ha máshol nem is, de a „bolondgombák“ rovatában. — Sz-s A-t (Székely-Udvarhely.) Leveledet várom. Lapunkat terjeszd. — Saturnus. Fogadja meleg köszönetünket az előfizetők gyűjtése körül tanúsított buzgalmaért. A beküldött tiz előfizető után két ingyen példány jár. Bárki nevére is írható. — A. G. Az epigrammák kitűnően szikráznak. Mentül többet. — Sz-y Gy-a (Győr.) Údv és testvériség! Az alku áll. — B-i F-s. Igazán sajnálom, hogy nem találkozhattunk. Akkor tudtam meg, hogy — itt van, amikor már elutazott. Amint kihalászok a nagy munka-özönből, magánlevelet küldök. Üdvözlét! K-es M-s (Budapest.) Csak buzgalom. Folytassa! — V-i M-r (Budapest.) Jók, mint rendesen. — U. Vineze (Debreczen.) Ön a '6523-ik. — K-s B-a és T-k I-e (Budapest.) Az ígért cikkeket várjuk. — Cs. J. (Baja.) Örvendünk rajta, hogy haza érkezettél; csak szavadat mielőbb váltsd be. — L. D. (Sz. Udvarhely.) Megbocsásson, hogy mindaddig ígéretemnek nem tudtam érvenyt szerezni. Igen sok a dolgom. — Sz-y Gy-a (Győr.) A válasz hol késik? Több kéziratról s levélről jövő számunkban.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

„FÜLLENTŐ“-re.

Egész évre	3	frt — kr.
Félévre	1	„ 50 „
Negyedévre	75	„

Megjelenik minden hó 10-én, 20-án és 30-án csinos, izléses kiállításban, érdekes, változatos tartalommal, szép képekkel.

Gyűjtőknek öt előfizető után ingyen példány jár.

Mutatványszámokat bárkinek ingyen küldünk, de elő nem fizetés esetén kérjük azokat visszaküldeni.

Az előfizetési pénzek — legcélszerűbben postautalvánnyal — a „Füllentő“ kiadóhivatalába (Budapest, VIII., stáció-utca 6. szám I. e. m.) küldendők.

Az előfizetések mielőbbi beküldését kérjük, hogy a lap pontos szétküldésében fennakadás ne történjék.

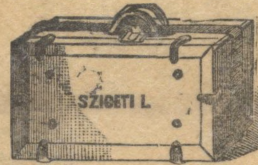
Azon t. olvasóink, kiknek félévi előfizetésük a jelen számmal lejárt, azok részére az utalványlapot mellékeljük; november-december hónapokra 50 krajczárral fizethetnek elő. Jövő számunkat csak azoknak küldjük meg, a kik előfizetésüket megújították.

A „Füllentő“ kiadóhivatala.

SZIGETI LAJOS

szij- és nyereggyártó.

Ajánlja jól berendezett szijgyártó-üzletét, u. m. nyergek, utazó bőröndök, vadász- és uti táskák, a legjutányosabb áron. — Minden e szakmába vágó javítások elfogadtatnak s vidéki megrendelések levél által a legpontosabban kiszolgáltatnak.

Képes árjegyzék kívánatra bérmentve küldetik.

Üzleti helyiség:

BUDAPEST, VIII., Muzeum-körút 10. a nemz. muzeum mellett.

ZEISLER M. nyomdájában

Budapest, Istvántér 17. szám.

Megjelentek és kaphatók:

Humorisztikus népnaptár, 30 kr.

Képes népnaptár, ára 20 kr.

15 krajczáros naptár.

Mindenféle

MAGYAR és NÉMET NÉPDALOK.

Ismételadóknak

Humorisztikus népnaptár	18	kr.
Képes népnaptár	12	kr.
15 kr.-os naptár	10	kr.